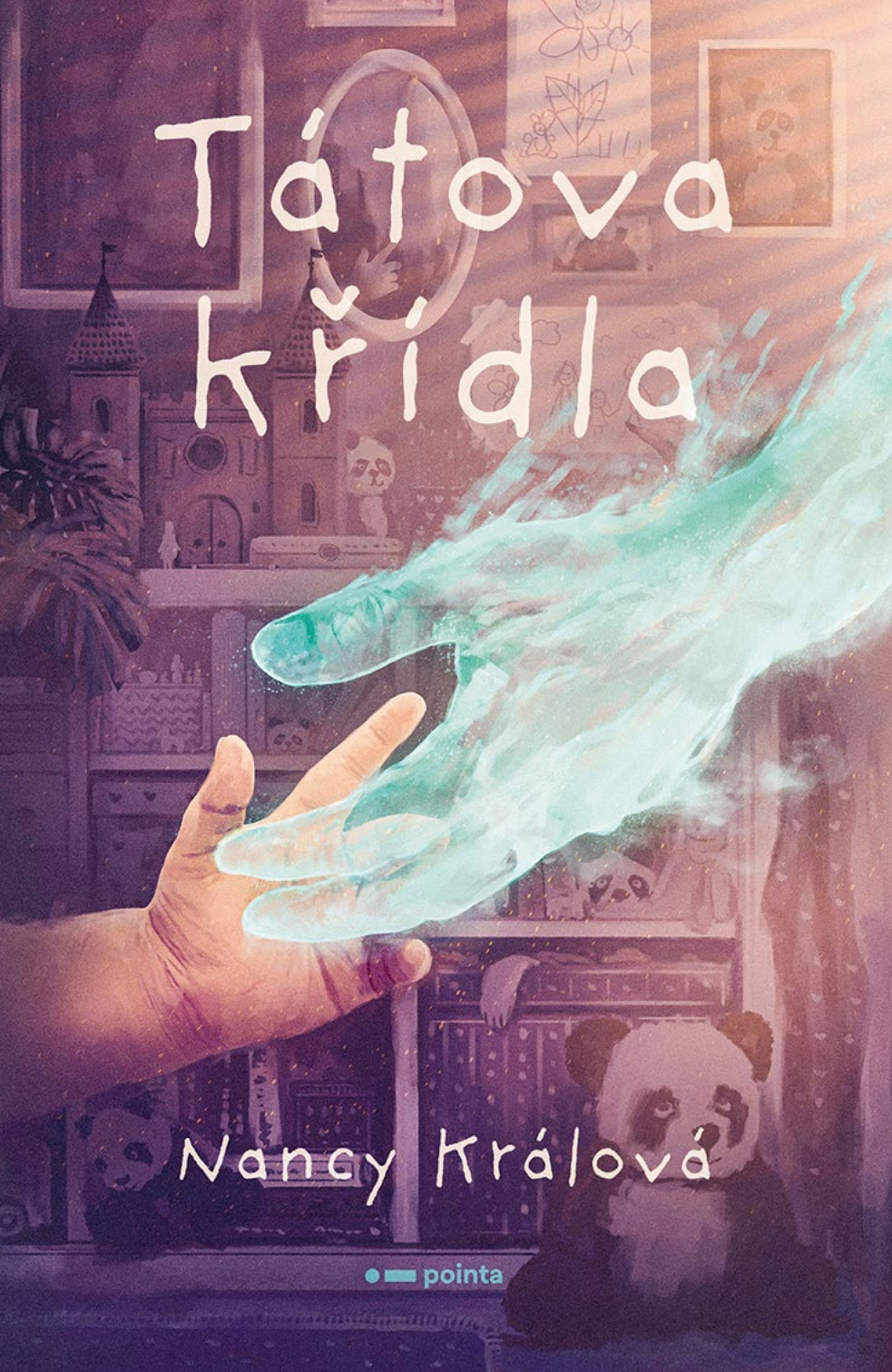

The background of the cover is a detailed illustration of a child's room. On the left, a wooden shelf holds a model of a castle with multiple towers and flags. To the right of the shelf, a large, glowing, translucent green hand reaches out from the right side of the frame towards a smaller, realistic human hand on the left. The room is decorated with various items: a round mirror on the wall, several framed pictures including a drawing of a flower and a photo of a person, a potted plant, and a bed with a panda-themed pillow and blanket. The overall color palette is warm, with purples, pinks, and oranges, creating a cozy and magical atmosphere.

Tátova křídla

Nancy Králová

Tátova křídla

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

Nancy Králová
Tátova křídla – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

Tátova
křídla

Tátova křídla

Nancy Králová

*Věnováno všem, kterým chybí ti, co už odešli
za jiným dobrodružstvím.*

Předmluva

„To jsi psala o svém tátovi, že jo?“ ptají se mě čtenáři, když vidí název knihy nebo když čtou anotaci – a já vrtím hlavou.

Ne, tak to nevzniklo.

Protože když se ten příběh začínal utvářet na prvních stránkách, můj táta mezi námi ještě byl. Začátky (v mých 16 letech) byly prosté: „Chci napsat epický příběh o jednom tátovi, který se po smrti stal andělem, aby chránil svou dceru před démony. A na konci tam bude bitva!“

Démoni se v příběhu nakonec žádni neobjevili. Zůstali jen andělé, ve které – na rozdíl od těch démonů – věřím. A pokud skutečně existují, jistě se od lidí v pár důležitých vlastnostech liší, a tak se jím Daniel stát nemohl a jeho duše zůstala lidská. Vložila jsem je do příběhu tak, jak si přibližně představuji jejich soužití společně s námi. A ono se to... zkrátka tak nějak tvořilo samo, jak si umanulo.

Ale nemohu popřít, že po tátově odchodu byl příběh zahlcen mými novými emocemi. Najednou jsem se svou smyšlenou postavou Majdou soucítila více než kdy předtím. Najednou jsem znala tu skutečnou tíhu toho, když někomu někdo

chybí a nelze mu prostě zavolat. Smrt už nebyla jen tématem ve filmech nebo neznámým břemenem jiných lidí. Poznala jsem ji a myšlenky o ní mi v hlavě vrtaly často.

Nepamatuji si přesně, v jaké části byl příběh rozepsaný, když táta odešel. Vím ale, že až po jeho smrti mi Tátova křídla začala dávat pořádný smysl. Jako by teprve tehdy našla svůj úděl a vzkaz, který by chtěla světu předat. Možná mi jen chtěla pomoci se smířit s tím, že už jsem s tatškou nemohla strávit víc času. Pomohla mi ale i s představou, že už je na lepším místě a má se dobře. A že se třeba jednou zase potkáme a povyprávíme si zbytek našich dobrodružství.

A to samé by snad mohla Tátova křídla přinést i budoucím čtenářům, kteří také někoho ztratili. Pokud si někteří takový smutek ještě nemuseli prožít, doufám, že si i tak v příběhu najdou své.

1. kapitola

Daniel

Měl jsem jako nastávající rodič různé předpoklady, vidiny, naděje i strachy o svém budoucím životě se svým prvním dítětem. Nikdy by mě však nenapadlo, že budu jednou pozorovat, jak má dcera pokládá květiny na můj vlastní hrob. A přesto tu jsem.

Sleduji, jak Majda kleká k náhrobku a vyměňuje starý svazek kvítí za nový. Pak zapaluje dvě svíčky – jednu pro mě a jednu pro její maminku, mou ženu Annu, která se mnou, bohužel pro Majdu, tento hrob sdílí – a zadívá se na malé fotografie, na kterých se usmívá moje a Aniččina tvář. Majda také zdvihá své koutky úst a mně to opět trhá srdce a nechává v údivu zároveň. Je to neskutečně silná holka, to jsem zjistil už dávno. Ale i tak ji nepřestávám obdivovat. Přesto v jejím malém úsměvu a skelných očích vidím stopy smutku a mě to nutí přistoupit k ní blíž a položit jí ruku na rameno. Její babička Bětko, má tchýně, se kterou Majda od narození žije, v tu chvíli dělá to samé a pokládá svou dlaň na to stejné místo jako já, jelikož mou ruku nevidí, a tak naše dlaně na chvíli splývají v jednu.

Zvedám k Bětce pohled a všímám si, že má na krajíčku. Chystám se přivolat jejího strážného anděla Marii, ale Marie smutek své svěřenkyně vycítí takřka okamžitě. Objevuje se hned za jejími zády, roztahuje svá mohutná křídla porostlá bílým peřím se zlatými ostny a objímá jimi Bětčino tělo. Rukou jí jemně přejíždí po tváři a zašeptá jí: „Buď silná. Magdalénka tě potřebuje.“

Bětka lehce přikyvuje hlavou, snaží se zahnat slzy zpátky a zhluboka se nadechuje. „Já vím,“ zašeptá pak a s nově nabranou silou od svého strážného anděla se statečně pou směje. Viděl jsem to u nich už několikrát.

Bětka je jedna z těch mála lidí, kteří anděly slyší. Bylo mi řečeno, že jsou dokonce tací, kteří je vidí, ale těch je už opravdu málo.

„Ani nevíš, jak ti závidím, že tě Bětka takhle vnímá,“ říká Marii.

Marie mě obdařuje jedním ze svých milých úsměvů a rukou si zastrčí hnědou kudrnu jejích po ramena dlouhých vlasů za ucho. „Možná tě Magdaléna nevnímá tak intenzivně, ale to neznamená, že jí tvá přítomnost nepomáhá. Když jsi s ní, je silnější.“

Zahledím se do profilu Majdiny tváře a pohladím ji po vlasech. „Byla by silná i beze mě.“

„Možná,“ krčí Marie rameny.

„Myslíš, že mě ještě někdy bude vnímat tak, jako mě vnímala v dětství?“

„Možné to je. Ne všichni, kdo svůj kontakt se svým anđelem, v tvém případě ochráncem, ztratí, ho ztratí nadobro. Magdalénina mysl není zcela uzavřená. Má obrovskou představivost, jako ty, a jistě by dokázala plně věřit v něco, co na vlastní oči nevidí.“

Pohnu koutky úst do úsměvu. „Doufám v to. Trochu mi její přímý pohled do očí chybí.“ Jak tohle říkám, zabloudím na chvíli do svých vzpomínek. V mysli se na okamžik ocitám

v době asi před dvanácti lety, kdy mě malá Magdalénka ještě viděla a slyšela. I přes to, jak byla malá, chápala, že na mně něco bylo jiné – že se mě nemohla dotknout, i když to zkoušela. Že mě její babička neviděla, i když na mě Majda ukazovala a snažila se jí vysvětlit, s kým si to hrála. Bětka to tehdy chápala prostě tak, že si mě Majda představovala, a nebránila jí v její fantazii. Prohlížely si spolu moje a Aniččiny fotky, takže nebylo těžké si domyslet, odkud by Majda představu svého táty vzala. Ale já nebyl její představa – nejsem. Jsem to skutečně já. Nemám už tělo, jsem duše. Duše, která dostala šanci tu po své smrti zůstat, aby dohlížela na svou dceru tak, jako strážní andělé dohlížejí na své svěřence.

Najednou mi cosi zakryje pohled, a když oddálím hlavu, uvidím bílé peří, jehož konce se zbarvují do nebesky modré barvy. Hned poznávám Helenina křídla – křídla mého strážného anděla. Zakloním hlavu a spatřím nad sebou její veselou tvář, kolem které visí vlnité blondáté vlasy.

„Říkal jsem si, jestli se stavíš.“

„Sám sis mě přivolal. Cítím, že ti je smutno,“ sedá si mezi mě a Majdu a oba nás chytá křídly kolem ramen. „Jak jí je?“

„Stejně smutno jako mně. Ale je silná.“

„To i ty. Vracet se k tomuto hrobu nemůže být lehké ani pro tebe.“

Krčím rameny a podívám se na Aniččinu fotografii vedle té mé. „Jo. Ale ne kvůli mně nebo Majdě.“

Helena sleduje směr mého pohledu a chápavě přikyvuje. „Chybí ti Anna.“

„Strašně. A mrzí mě, že taky nemůže vidět, jak naše dcera roste. Jak je šikovná a milá. Byla by na ni pyšná stejně jako já.“

„Ano, to by byla. A byla by pyšná i na tebe. Staráš se o Majdu moc dobře.“

„To říkáš jen proto, že mě tak moc miluješ,“ pronesu se škádlivým úšklebkem, abych uvolnil tu vážnou atmosféru.

„To tedy není pravda!“

„Co? Takže mě nemiluješ?“ vyhrknu naoko pohoršeně.

„Tak jsem to nemys –“

„Nemáš to náhodou v popisu práce, milovat mě?“

Helena mě prudce šťouchá křídlem do zad a cíleně do toho vkládá tolik energie, že to se mnou skutečně o kus pohne a já automaticky natahuju ruce před sebe, abych se zapřel o zem. Mé prsty a části dlaní se krátce schovávají v hlíně, než nacházím rovnováhu, zatímco Helena na mě s přimhouřenýma očima syčí: „Ty jsi takový velký neuvěřitelný...“

Zvědavě zvedám obočí, jestli z ní po těch šestnácti letech náhodou nevypadne nadávka, první, kterou bych od ní slyšel, ale kromě jejího naoko přísného pohledu dostávám jen ticho.

„Hm? Chtěla jsi říct třeba pako? Nebo idiot?“

„Provokatér!“

„No páni, Helčo! Je to dost slabé slovo, ale na tebe to ujde,“ pochechtávám se, zatímco si všímám Marie, jak vyčítavě kroutí hlavou.

„Vy dva se dokážete postarat o zábavu opravdu v jakékoliv situaci, že? Kdyby vás tak Alžběta s Magdalénou slyšely.“

Oba se hned přestáváme smát a schováváme před ní své obličeje, které se netváří tak provinile, jak by podle ní asi měly. Naopak se moje a Heleniny oči ještě na okamžik střetnou a malému pobavenému úšklebku se ani jeden z nás neubráníme.

„Každopádně Helena má pravdu, Danieli,“ pokračuje Marie už zase vlídně. „Odvádíš s Magdalénou skvělou práci.“

Vděčně se pousměju a podívám se na Majdu. „Díky. To moc rád slyším. Jako vždy.“

„Půjďme, holubičko?“ ozývá se Bětka a Majda se s příkývnutím zvedá a chytá se jí za paži. Obě pomalým krokem odcházejí směrem do města a dávají se do řeči. My tři je s odstupem následujeme.

2. kapitola

Majda

„Kdo ti přijde na oslavu, holubičko?“ ptá se mě babička, jakmile vycházíme z hřbitova.

„Kristýnka a Ondra.“

„Že se vlastně ptám,“ odpovídá pobaveně. „Myslela jsem, že sis ve třídě našla více kamarádů.“

„Samozřejmě. A jsou moc fajn.“ Zvedám k babičce pohled a s úsměvem se tváří zapřu o její rameno. „Ale nepotřebuju velkou oslavu. Stačí mi to naše malé posezení, co vždycky máme ještě s ostatními babičkami.“

Babička ovšem téměř nesouhlasně vrtí hlavou a rezignovaně si povzdychne. „Jsi až moc skromná, Majdulko.“

„To přece není špatná vlastnost, ne?“

„Když se řekne ‚až moc‘, tak je to vždycky špatné!“

„A proč je ‚až moc skromná‘ špatně?“ ptám se pobaveně.

„No protože bych ti tady mohla nabídnout hory a doly a ty bys to prostě jen tak odmítla! Hloupý, kdo dává, hloupější, kdo nebere. Zasloužíš si to nejlepší!“

Se smíchem se za chůze natahuju a dávám babičce pusku na tvář. „Babičko, pro mě je oslava narozenin s babičkami

a Kristýnkou a Ondrou tou nejlepší, jakou bych si mohla přát.“

„No jak myslíš. Ale teď pojďme na ty trhy, ať ti můžeme koupit tvé oblíbené pražené mandle a korbáčky.“

„A pro tebe koření do zásoby.“

„Je tu už spousta lidí, podívej. A těch dětiček!“ poznamená babička, jakmile se blížíme k městskému náměstí a parku, kde se zrovna koná oslava Dětského dne. Je to podlouhlý park osázený převážně kaštany, pod kterými se dnes schovává hojný počet stánků s občerstvením, s ručně vyráběnými dřevěnými hračkami a s různými jinými výrobky. A jelikož je Dětský den, nesmí tu samozřejmě chybět ani stánky s cukrovou vatou, perníky, tureckým medem a jinými sladkostmi. Kromě stánků je už z dálky vidět skákací hrad, mají tu přichystanou i lanovku a jako každý rok jsou zbylá volná místa parku vyplněná stanovišti, na kterých děti plní úkoly, závodí a hrají hry, čímž sbírají razítka na svou papírovou kartičku, za kterou pak mohou dostat odměny, pokud splní co nejvíce úkolů.

Babička mě sem brávala už od mých prvních narozenin. Hned se z toho stala naše tradice, jak slavíme mé narozeniny. Včetně odpolední oslavy doma s ostatními babičkami – třemi babiččinými kamarádkami, které se ke mně od samého začátku chovaly, jako bych byla jedno z jejich vlastních vnoučat.

Ondra je o dva roky starší než já a je vnouče babičky Marty, která bydlí v bytě hned vedle nás, takže ho znám už od mala. A svou stejně starou nejlepší kamarádku Kristýnku jsem poznala na základní škole a už se od sebe nechceme odtrhnout do konce života. S nikým jiným na světě si nerozumím tak jako s ní. Ondra s Kristýnkou tedy chodí na mé oslavy narozenin také tradičně už několik let.

A bohužel, návštěva hřbitova a hrobu mých rodičů je jedna z dalších tradic, kterou v tento den dodržujeme. Datum mých narozenin je zároveň i datum úmrtí mé maminky

a tatínka, které jsem nikdy neměla to štěstí poznat. Při mém porodu nastaly vážné komplikace a maminka prý byla slabá a zemřela krátce po tom, co jsem přišla na svět. A tatínek zahynul při autonehodě na cestě do porodnice. V ten den si tedy pro mě přišla babička, jako jediný člen rodiny, který se o mě mohl postarat a který mi zbyl. Rodiče mého táty prý zemřeli ještě před tím, než jsem se narodila. Jeho tatínek dokonce v době, kdy můj táta chodil na školu. I babiččin manžel už tu několik let není. A jak máma, tak táta byli oba jedináčci. Ale babiččiny kamarádky přiběhly babičce na pomoc hned první den, co se ty smutné zprávy dozvěděly. Nezůstaly jsme samy. Ale i kdyby...

Babička mi jednou řekla něco, co nikdy nezapomenu. Řekla, že tehdy jsem byla tím nejjasnějším světlem v jejím nejtemnějším momentě života. A mé světlo bylo a stále je tak silné, že veškerou tu temnotu zahnilo pryč. Chtělo se mi plakat, když jsem to slyšela. I když si myslím, že všechna ta temnota pryč není – kolikrát jsem babičku přistihla, jak byla smutná, protože se jí po mé mamince stýskalo. A aby ne, vždyť to byla její jediná dcera. A starat se o mě nemohlo být snadné, ačkoliv to doteď dělá s láskou. I přes to to byla jedna z nejhezčích věcí, které jsem slyšela. Mrzí mě, že jsem nikdy rodiče nepoznala, ale lepšího opatrovníka, než je babička, bych si nemohla přát.

„Majdulko! Majdulko, podívej! Letos tu mají zase poníky. Nechceš se povozit na poníkovi?“

„Babi...“

„No copak?“

„Babi, já vím, že jsem malá a vypadám pořád na třináct, ale dneska mi je šestnáct,“ směju se a zabloudím pohledem k ohrádce s poníky a k dětem, které se vozí na jejich hřbetech. „Navíc koukni se, těm dětem nemůže být víc jak deset. I kdyby mi bylo třináct, vypadala bych mezi nimi trochu hloupě.“

„Co to povídáš? Když jsi slavila třinácté narozeniny, tak jsi na nich byla.“

„Protože ve třinácti jsem vypadala na deset,“ odvětim pobaveně.

„Já ti nerozumím, holubičko. Vždyť to není věkově omezené. A ty máš přece poníky ráda,“ mračí se na mě babička téměř zklamaně.

„Já vím, ale... Tak co kdybychom je šly aspoň nakrmit?“ navrhuju s úsměvem a tahám ji za paži k poníkům.

„A opravdu se ti chce? Někdy si začínám říkat, že tě to tu asi už nebaví.“

„Babičko, mně se tu líbí, vážně. Jen už nemám zrovna potřebu sbírat razítka na všech atrakcích na dětskou soutěž. Ale poníky nakrmit chci.“

„No tak pojď. Chuděry mají určitě hlad.“

Po krmení poníků kupujeme zásobu babiččina oblíbeného koření a pak míříme přímo ke stánku se sýry a uzeninami, abychom si vyzvedly náš tradiční výběr sýrů.

„Ty ceny každým rokem všude stoupají,“ mračí se babička, když od ní přebírám proutěný košík s nákupem.

„Taky jsem koukala.“

„No, co se dá dělat. Teď ještě musíme pro tvoje milované pražené mandle.“

„Ne, babi, to nemusíme,“ zarážím ji hned a usměju se. Nechci, aby za mě tolik utrácela, když se ceny na trzích tak zvedly. „Já... na ně nemám moc chuť.“

„Ale co to povídáš? Ty, nejsi tak náhodou nemocná? Ukaž se mi.“ Bere mé tváře do dlaní, prohlíží si můj obličej a pak si na mém čele ověřuje, jestli nemám teplotu.

Poslušně držím, ale tvářím se u toho dost pobaveně. „Nic mi není, babi. Jen si vystačím s těmi sýry.“

„Ale!“ Babička prudce zvedá dlaně z mého obličeje vzhůru a spráskne je. „Božíčku můj nad obláčky! Holčičko, jsem sice

stará, ale hloupá ne. To tedy ne. Jedním pohledem tě takhle přečtu,“ luská prsty před mým obličejem. „Zvlášť když jsi Aničky. Ta byla taky taková skromná a to... Tak! Ale ty si teď nech těch skromností a mě nech zahodit nějakých padesát korun za pražené mandle.“

„Šedesát devět.“

„No bůže! Máš přece narozeniny. To je jeden den v roce, kdy se můžeš nechat rozmazlovat, tak toho přece využij.“

Povzdychnu si a s vděčným úsměvem dávám babičce pusku na tvář. „Děkuju, babičko. Jsi nejhodnější.“

„No to si myslím! Však není za co, holubičko.“

Jakmile do košíku přidáváme ještě kornout pražených mandlí, jdeme se posadit k provizornímu jevišti, kde po pár minutách začíná šermířské vystoupení. Po něm míříme domů. Nebydlíme od města daleko, takže vždycky chodíme pěšky. A jakmile dorazíme do našeho útulného bytu, dáváme se hned do přípravy občerstvení na oslavu mých narozenin. Ačkoliv mám přísný zákaz podívat se do ledničky, protože je tam schovaný můj narozeninový dort a babička ho vždycky nechává jako překvapení. Každý rok mi peče dorty sama a vypadají jako od profesionální cukrářky. Babička dělá nádherné dorty, vždycky se na ně těším. Jsem zvědavá, co vymyslela letos.

Chystám zrovna nádobí na stůl v obývacím pokoji, když nám někdo zaklepe na dveře.

„Jdu tam!“ zavolám a běžím ke dveřím, které hned otvírám. Za nimi se culí dvě mé oblíbené tváře.

„Ahoj!“ vykřikují najednou a hrnou se dovnitř, aby mě objali.

„Jste tu nějak brzo,“ směju se a objímám je zpátky.

„Jsme tu první?“ ptá se Ondra a natahuje krk přes moji hlavu ke dveřím do obývacího pokoje. Je z mých známých asi jediný, kdo by se takhle musel natáhnout. Je snad jen o dva

centimetry vyšší než já, a já zrovna nejsem ve svém věku mezi těmi nejvyššími. Často zmiňoval, jak je rád, že nenosím boty na podpatku.

„Jo, jste.“

„Výborně, víc jídla pro nás,“ hlásí hned vesele. „A tím pádem můžu být i první, kdo ti popřeje. Všechno nejlepší, Majdo.“ Znovu mě krátce objímá a hned po něm i Kristýnka.

„Děkuju. Pojďte dál, teprve ale všechno chystáme.“

„Můžeme s něčím pomoci?“ ptá se Kristýnka a Ondra se hned přidává: „Třeba s jídlem?“

„Piškot na jídlo nesáhne, dokud nepřijdou všichni!“ volá babička z kuchyně.

Já s Kristýnkou se začínáme smát a Ondra se jen s pobaveným výrazem zhluboka nadechuje. „Myslíte, že mi tak někdy přestane říkat?“ šeptá, ale to už je babička ve dveřích, takže ho slyší.

„Ale copak? Tobě se to snad nelíbí?“ kření se a štípe Ondru do tváře.

„Ačkoliv mám piškoty celkem rád, nejsem velký fanoušek této přezdívký.“

„No jo, boběši, když ty jsi ty piškoty jako malý přímo zbožňoval. A ty jako piškůtek trochu i vypadáš, hele. Ty světlé vlasy, ta kulaťoučká tvář...“

„Jo. Moc lichotivé, děkuju. Každopádně, co jsi říkala o tom jídle? Protože já jsem si poctivě šetřil místo v žaludku už od rána a teď jsem poněkud hladový,“ tváří se na babičku nevinně a dlaní si přejíždí po břiše.

„Ale chudáčku. Tak já ti zatím nandám pár chlebičků, co říkáš?“

Ondra se spokojeně usmívá. „Mám tě rád, Alžběto.“

Babička mu se smíchem a k jeho nelibosti pocuchá krátce střižené světlé vlasy a vrací se do kuchyně. „Tak se běžte posadit, já vám to tam přinesu.“

„My ti pomůžeme, babi.“

Každý bereme z kuchyně něco, sedáme si do obýváku na gauč a povídáme si. Po několika minutách postupně přicházejí i sousedky, takže opět začíná velká vítačka. Tvář mám po chvíli zlíbanou ze všech stran a s pobaveným výrazem sleduju, jak se Ondra těm polibkům snaží vyhnout. Kristýnka se jim naopak nijak nebrání a jako vždycky si nechává od babičky Báry i zaplést dva copy, protože Bára zbožňuje její po pas dlouhé silné vlasy.

„Tak máte všechno, holky moje?“ ptá se babička sousedek a zkoumá přeplněný konferenční stolek, jestli mají všichni co pít a jíst. Jediné prázdné místo uprostřed čeká na můj narozeninový dort a já vím, že ten okamžik právě teď přijde, a nedočkavě poklepávám koleno o sebe.

Babička si toho všímá a potěšeně se usmívá. „Zavři oči, Majdalénko. Jdu pro něj.“

Hned si dlaněmi zakrývám oči a čekám.

„Doufám, že je čokoládový,“ pronáší Ondra napjatě, což mě nutí do tichého smíchu.

„Už se to neseee,“ slyším babičku, jak se blíží a jak pokládá tác s dortem na stůl. Kristýnka se začíná tiše smát a hned na to babička říká: „Kuk!“

Rychle spouštím ruce dolů, zprudka se nadechnu a vypísknu nadšením. „PANDA!“

Všichni se nad mou reakcí smějí a začínají sborově zpívat *Hodně štěstí, zdraví*, přičemž se Ondra zvedá na nohy a pokládá si dlaň na srdce, jako by zpíval hymnu. Žene se mi krev do tváří jako vždy, když mi zpívají k narozeninám, a nepřestávám si prohlížet dort před sebou. Kouká tu na mě roztomilá sladká pandí hlava, z čehož soudím, že si babička všimla mé nové záliby. Nebo spíše posedlosti. Bodejt by si toho nevšimla, když jsem za poslední dobu začala jančit nad vším, na čem byla panda. Kdy to vlastně vzniklo? Snad ještě před Vánoci

jsem v televizi narazila na jeden vtipný dokument o pandách a od té doby jsem si je hrozně oblíbila. Jsou neskutečně rozkošné! Jak se tak valí a kutálí a baští bambus. A to, jak se jim za chůze houpají ouška, je úplně k sežrání!

„Tak, něco si přej, holubičko,“ nabádá mě babička a já se zadívám na plápolající svíčky po okraji dortu. Krátce se zamyslím a pak všechny s hlubokým nádechem sfoukávám. Zasluhuju si za to potlesk a hned nato přichází předávání dárků, z čehož je očividné, že nejen babička si všimla mé záliby v pandách. Kristýnka ji dokonce se mnou sdílí, takže mě nepřekvapuje, když od ní dostávám tričko poseté malými pandami.

Ondra mi se slovy: „Jsem rád, že tvá obsese pandami stále trvá.“ předává plyšovou pandu. A od babičky Báry dostávám vlastnoručně pletený svetr s pandí hlavou. Světluška mi jako obvykle zabalila něco do sbírky malířských potřeb a Marta mi přispěla novou knížkou do mé přeplněné knihovny.

„A teď jsem na řadě já,“ pronáší babička významně, zvedá se z křesla a sahá do kapsy svojí zástěry. Vytahuje malou, staře vypadající krabičku obvázanou zdobnou mašlí a s pusou na tvář mi ji předává. „Všechno nejlepší k narozeninám, holčičko moje.“

„Děkuju, babi,“ usmívám se a rozvazuju mašli, abych se podívala, co krabička ukrývá. Otevírám víko a vykoukne na mě zlatý prstýnek s malým rudým kamínkem, který shora a zespoda ohraničují dva zlaté lístečky.

Překvapeně si prstýnek prohlížím a zvedám pohled k babičce. „Babi?“

Babička se jen usmívá a pak sklápí hlavu k prstýnku. „Přemýšlela jsem, kdy ti ho dám. A pak jsem si řekla, že bude hezký, když ho dostaneš taky k šestnáctým narozeninám, jako Anička.“

„On... patřil mojí mamce?“

„Jo. Nosila ho potom pořád. Takže myslím, že bude správné, když ho teď budeš nosit ty.“

Vytahuju prstýnek z krabičky a znovu se na něj zahledím, tentokrát v úplně jiném světle. Patřil mojí mamince, kterou jsem nikdy nepoznala. Znáám ji jen z fotek, z pár vzácných domácích videí a z babiččina vyprávění. A teď můžu nosit její prstýnek, to je... pro mě obrovská vzácnost.

S širokým a dojatým úsměvem skáču babičce kolem krku. „Děkuju moc, babičko.“

„Není za co, holubičko. Tak, a teď jdeme konečně nakrojit ten dortík. Piškot na něj už hladově kouká.“

„Já jen obdivuji jeho krásu a tvé šikovné ruce, samozřejmě.“

Oslava probíhá skvěle. Jako vždy hrajeme naše oblíbené stolní hry, povídáme si u toho a skvěle se bavíme. Za žádnou jinou oslavu bych tohle posezení s mými dvěma nejlepšimi kamarády a čtyřmi babičkami nevyměnila. Tedy až... až na oslavu s mými rodiči. Kdyby to bylo možné.

3. kapitola

Daniel

Od doby, co tu po své smrti straším, bývá doprovázení Majdy poměrně klidné. Někdy však přijdou situace, kdy je třeba jí našeptávat a vést ji cestou k vítězství.

„Ještě počkej s tou sedmičkou. Ondra ji má taky,“ říkám jí, pak se natahuju přes stůl, abych se podíval, jakou novou kartu si Ondra vytáhl, vracím se zpět k Majdě a ukážu prstem na zelenou devítku. Majdě to jako vždy netrvá dlouho a nevědomky následuje mou radu. Už roky mě sice přímo neslyší, vlastně úplně zapomněla na to, že mě jako malá dřív viděla, ale vnímá mé rady jako své vlastní nápady, co jí najednou vniknou do hlavy.

„Vy lidé,“ povzdychne si Liliana, Kristýnčin anděl, a krouutí pobaveně hlavou. „Víš, že na prohře není nic špatného?“

„Neví,“ odpovídá za mě Helena a zasměje se. „Za těch několik životů se to doteď pořádně nenaučil.“

„Nevidím důvod, proč se to učit, když můžu prostě vyhrát.“

„Já myslel, že hraje Magdaléna s Ondrou?“ přidal se k nim David, který patří ke Světlaně. Ještě tu s námi sedí Marie, jinak se nikdo jiný z andělských vrstev nepřidal. Vzhledem

k tomu, že se koná Majdina oslava, jsem jejich nepřítomností téměř uražen.

„Hej, má narozky, tak si zaslouží vyhrávat, ne?“

„Ah, ale vymlouvat se umí, to ano,“ poznamená Helena, přičemž důrazně pokyvuje hlavou, a když si všímá mého zamračeného pohledu, tak se na mě pobaveně zakření.

„Vůbec je neposlouchej, Majdo, a dej tam toho měniče. Změň to na červenou, to tam Ondra tu jeho sedmičku určitě dá.“

Majda se tváří, jako by vymýšlela nejzákeřnější strategii světa, a pak dělá, co jsem jí poradil. „Červený.“

Ondra, jak jsem tušil, pokládá na pakl červenou sedmu a Majda na ni švihá svou sedmičku a zároveň poslední kartu dřív, než bych stačil nějak zareagovat. Ondra překvapeně rozhodí rukama. „Jak to děláš?! Jak jsi věděla, že mám červené?“

Majda se smíchem krčí rameny. „Já nevím, jen jsem to tušila.“

„Tobě teda očividně dneska štěstí přeje. Pořád vyhráváš.“

„Štěstí, hm?“ ozývá se Helena a pozvedá obočí mým směrem. A já se jen spokojeně usmívám.

K večeru se oslava pomalu blíží ke konci, sklízí se věci ze stolu a hosté postupně odchází. Majda s Bětkou pak ještě společně douklidí a povídají si. Já zatím sedím v otevřeném okně kuchyně, loučím se krátce s Helenou a pak koukám ven na zapadající slunce.

„Nepotřebuješ ještě něco, babi?“ ptá se Majda po chvíli. „Půjdu asi k sobě.“

„Jen běž, holčičko. Nic nepotřebuju,“ usmívá se na ni a pohladí ji po vlasech.

Majda jí úsměv opětuje a hned zamíří do pokoje. Já se automaticky chystám za ní, ale zaráží mě Bětčino tiché zavo-lání v mé hlavě. Vracím k ní svůj pohled, ovšem ona má oči

zavřené a posílá mi jasnou zprávu: *Prosím, buď s ní a postarej se o ni. Potřebuje tě. Dodej jí sílu.*

S lehkým úsměvem jí pokládám ruku na rameno, přičemž jí jako odpověď předávám trochu své energie. Bětka sice do teď neví, že její vnučku hlídám já místo jejího původního strážného anděla, který... Nemám tušení, kde je. Nezmizel úplně, Helena tvrdí, že sice není poblíž, ale celé situaci přehlíží z dálky. Vždycky, když ke mně Bětka takhle promlouvá, myslí si, že mluví jen s dalším andělem. Neslyší mě jako ostatní anděly – oproti nim mívají lidské duše mnohem slabší zdroj energie. Ale Běťčino silné vnímání dokáže tu mou vždy aspoň vycítit, když se na to cíleně zaměřím. Jak se dotýkám jejího ramene a soustředím se na předání své energie, Bětka se mírně usměje, čímž mi dává najevo, že mě cítí.

„Neboj se. Já vždycky,“ šeptám a přesouvám pohled k Marii. „A ty se zase postarej o ni.“

Marie s úsměvem kýve hlavou a zachází s Alžbětou do obýváku. Já jdu za Majdou do pokoje.

Sedí na posteli s hlavou sklopenou ke svému novému prstýnku na ruce. Dlouho si ho prohlíží, přejíždí po něm palcem a usmívá se. Pak najednou dostává nápad a rychle se podle něj řídí. Hbitě vyskakuje z postele a vytahuje ze skříňky album s mými a Anči starými fotkami. Majda si tam to album schovává od chvíle, kdy jí ho Bětka ukázala, a prohlíží si ho téměř pravidelně. Jistě musí znát každou fotku do posledního detailu nazpaměť.

Teď v něm ovšem listuje jak o život, jako by hledala něco určitého, a jakmile to nachází, sedám si vedle ní a nahlížím jí pod ruce. Hned i pochopím, co hledala. Díváme se na Aniččin portrét, který jsem vyfotil v jeden prosluněný podzimní den. Nádherně se směje, blondaté vlasy jí divoce lítají přes obličej a ona se je rukou snaží udržet za uchem. A na té ruce se právě blyští zlatý prstýnek s rubínem. Majda jen chtěla na vlastní

oči vidět, že ho opravdu nosila. Pokládá dlaň vedle portréту a střídavě si prohlíží svůj a Aniččin prst se stejným šperkem. Ten pak přendává na pravý prsteníček, kde ho Anička nosila, a potom se jen dlouze zahledí na fotku a já hned vím, co se chystá udělat. Znovu využívá své živé fantazie a představuje si, jak ta fotka asi vznikla. I já se umím dost dobře ztrácet ve svých představách a procestovat smyšlené světy či vést rozhovory s lidmi, kteří ani neexistují. Proto jí v tom můžu velmi spolehlivě poradit.

Napodobuju ji a zavírám oči, pokládám jí ruku na temeno hlavy a po krátkém soustředění se napojuji na její mysl. Vidím, co vidí ona. Stojím na obrovské travnaté planině. Je poměrně teplý den, ale fouká chladný a občas prudký vítr. Obloha je však nádherně azurová a sluneční paprsky příjemně hřejí do vyfoukaných tváří. Tráva pode mnou se najednou začíná sama upravovat, jak Majda vytváří prostor podle svých představ. Zkracuje se a každé její stéblo je vyrovnané do téměř stejné délky. Pak všude kolem mě začínají růst stromy. Vysoké i malé, převážně různé druhy listnatých. Do toho se trochu vkládám a měním několik stromů na kaštany. Byl to totiž ten samý park, ve kterém se dnes slavil Dětský den. Jejich listy hrají odstíny žluté, červené a místy i hnědé. Jen zřídka je ještě vidět pár vytrvalých zelených lístků. Daleko za stromy vyrůstají i budovy města, rodinné domy a paneláky z blízkého sídliště. Jsou tu i keře a pozůstalé stonky květin, co už ke konci léta odkvetly. Já na některých keřích dotvářím podzimní růže, ty Aničce moc voněly. Kousek ode mě vzniká kamenná cesta, na které se po chvíli objevují i lidé. Matky s kočárky, děti, co házejí klacky nebo míčky svým psům, a starší i mladší páry. A jedni z procházejících jsme i já s Ančou. Všechno to vidím Majdinýma očima, ale jakmile se přibližuje k nám dvěma, přecházím do svého těla.

„Dane, podívej.“

„Vydrž. Vyyydrž...“ Cvaknu spouští a v duchu se zaraduju, že se mi podařilo zachytit toho psa přesně ve výskoku. Hned se pak otáčím za Ančou. „Ano, láska?“

„Podívej, za chvíli budou padat kaštany,“ ukazuje rukou nad sebe do husté koruny stromu poseté žlutým listím a zelenými schránkami, které v sobě ukrývají už brzy zralé kaštany.

„Hmm, půjdeme si jich zase pár nasbírat?“ ptám se a couvám od ní pár kroků, zatímco nastavuji kompozici Anči portrétu v hledáčku, a opět stisknu spoušť.

„To bychom moh... Ale no tak!“ směje se, jakmile postřehne, že jsem vyfotil ji. „Vždyť tam máš už milión mých fotek.“

„Už milión jedna.“ Cvak „Milión dva...“

Anča schovává obličej do svých dlaní a stále se do nich směje. „Zlato.“

„Usměj se na mě,“ prosím ji pořád s okem u hledáčku.

Ví, že ji moc rád fotím a nemá smysl se přede mnou snažit schovávat, tak s rezignovaným povzdechem spouští ruce dolů, stáčí ke mně tvář a vykouzlí na ní svůj nádherný úsměv. V tu chvíli do nás naráží prudká vlna větru, která přehazuje Aniče vlasy přes obličej. Hned se začíná hlasitě smát a snaží se rukama vrátit vlasy zpátky, přičemž já spokojeně několikrát mačkám spoušť.

„Nádhera,“ zubím se na ni, přikročím k ní a krátce ji políbím.

„To budou fakt boží fotky, teda,“ odvěti s ironií.

„Můžu se podívat?“ slyším Majdin hlas vedle nás.

Oba se na ni otáčíme a Anička, bez jakéhokoliv náznaku překvapení nebo nechápavosti, objímá Magdalénku kolem ramen a dává jí pusy do vlasů, které jsou na rozdíl od jejích tmavé a delší.

„Určitě jo, táta se vždycky rád chlubí svými díly, nemám pravdu?“ usmívá se na mě vesele a já souhlasně kývu.

„Velmi rád. Protože kdybych se jimi nechlubil, tak bych byl místo fotografa a ilustrátora prodavačem někde v supermarketu.“ Skláním foťák níž, aby Majda viděla na displej, a pomalu projíždím právě pořízené fotky. Ve skutečnosti jsem měl úplně jiný foťák,

s filmem, ale tuhle představu Majdě neměním, protože jinak by se na ty fotky takhle podívat nemohla. Prvně se společně smějeme nad blondatým chaosem vlasů a pak Majda ukazuje na tu, kterou jsem později nechal vyvolat. „Tahle se moc povedla. Ta je krásná.“

„Hmm, taky si myslím. Mám ji nechat vyvolat?“ ptám se a hledím jí do očí, které jsou ještě tmavší než její vlasy. Stejně tmavé a velké jako ty mé.

Ona mi pohled oplácí a nadšeně přikyvuje. „To bys měl. A vyvoláš ji dvakrát, abych si jednu mohla nechat?“

„Bez problému.“

„Jsi tak nádherná, mami,“ pronáší Majda. „Chtěla bych být tak krásná jako ty.“

„Ale srdíčko.“ Anička ji jemně bere za tváře a pohladí ji po nich. „Ty jsi ještě mnohem krásnější než já. Opravdu. To já bych chtěla být tak krásná jako ty. Já totiž nemám tak velká, nádherná kukadla.“

Majda se otáčí ke mně a znovu se mi vesele zahledí do očí. „Ty mám po tátovi.“

„A jak jsem na to pyšný! Já na svoje krásné oči balil holky. Tvoji mamku taky.“

„To tedy pěkně kecáš. Já ti do náruče nepadla po prvním svůdném zamrknání.“

„To je pravda, no. Nechala jsi mě o tebe hodně bojovat. Bylo to těžké.“

„Ale stálo to za to,“ doplňuje Majda s malým úsměvem.

„To tedy stálo,“ sedám si k Majdě do dřepu a zastrkávám jí vlasy za ucho. „Nikdy bych si totiž nepomyslel, že bych mohl mít tak úžasnou, překrásnou a šikovnou dcerku. Jsme na tebe oba moc pyšní.“

Majdě se ženou do očí slzy, které se snaží ze všech sil zahnat. Připomíná mi to, že je čas jít, aby netrávila příliš moc času v představách. Beru ji do náruče a pevně ji objímám. „Mám tě moc rád. Všechno nejlepší k narozeninám, srdíčko.“

Otvírám oči, odtahuju ruku z Majdiny hlavy pryč a zahledím se na ni. Má stále zavřené oči, což mě nepřekvapuje. Často se dlouho odhodlává je znovu otevřít a vzít se zpátky do reality. Víím, že jí moc nepomáhám tím, že se vkrádám do jejích představ a říkám jí v nich věci, které jí toužím říct i ve skutečnosti. Pokaždé, když pak otevře oči, se stejně jen domnívá, že si všechna ta slova vymyslela sama. Že to jsou jen slova, která každý den dychtí slyšet od svých rodičů. Nemůžu si ale pomoci. Je to nejpřímější kontakt, který s ní momentálně dokážu mít. Jedině v jejích představách mi skutečně hledí do očí a mluví se mnou. Přál bych si ji jednou přesvědčit, že nejsem jenom v její hlavě, že jsem s ní celou dobu. Ale nechci na to příliš spěchat. Mohl bych ji vyděsit nebo ji hodně zmást a nemusela by se už o další představy vůbec pokoušet.

Sedám si do dřepu přímo před Majdu na zem a chytám ji za ruce, které drží v klíně. Čekám, až otevře oči. Víím, že se to nestane, ale stejně v hloubi duše doufám, že mě třeba jen na vteřinku uvidí. Nebo jen vycítí mou přítomnost. Cokoliv, aby se nemusela cítit sama.

4. kapitola

Majda

Tátova tvář se mi ztrácí ve tmě a já vím, že se opět nacházím ve svém pokoji. Oči ale stále neotvírám. Jako bych doufala, že se mi jeho obličej znovu ukáže. Jako bych se ještě nechtěla vrátit do reality. Přála bych si, abych rodiče mohla poznat aspoň na jeden den. Mluvit s nimi. Vědět, jací ve skutečnosti byli. Kdokoliv mi o nich vypráví, jako by mluvili o dvou andělech v lidské podobě. Laskaví, milí, vtipní, nápomocní, obětaví... Že prý jsem celá po nich a něco takového si nikdo z nás tří nezasloužil.

Velice pomalu zvedám víčka a z kraje oka mi skápne jediná slzička. Hledím před sebe do prázdna a zhluboka nasaju vzduch do plic. Na chvíli si říkám, jako téměř pokaždé, proč vůbec pořád mizím v představách, když mě pak vždycky, když otevřu oči, přepadá smutek?

Pak mě ale cosi donutí se pousmát a zdá se mi, že cítím v dlaních nepatrné hřejivé teplo. Sklopím zrak k fotce své maminky a usměju se ještě víc.

Ano, moc mi v životě chybí, ale tak nějak podvědomě vím, že by nechtěli, abych se kvůli tomu trápila. Mám babičku, tu

nejhodnější na světě, mám i dva své nejlepší kamarády, kterým můžu říct všechno, a mám další tři nevlastní babičky, které se o mě starají, jako kdybych byla jejich. Dostávám od všech dost lásky na to, abych se v životě cítila šťastná i bez rodičů. Pořád to mohlo být horší, ačkoliv to si raději ani nepředstavuji.

Další den ráno. Škola čeká a já zase stojím před otevřenou skříní a přemýšlím, co si mám vzít na sebe. Zdá se mi, že to začínám řešit čím dál tím víc. Minimálně poslední rok. Je to snad jiné tím, že jsem se ocitla mezi novými spolužáky a se skrytou touhou zapadnout přišly ty starosti o to, jak vypadám? Na základce mi to bylo docela jedno, vzala jsem prostě první šaty, co mi přišly pod ruku. Ale teď naopak nad vším až moc přemýšlím.

A tak bezradně zírám na svůj šatník, který z devadesáti procent obsahuje šaty a sukně. Babička mě do nich oblékala odmala, kdykoliv jen mohla. A mě to neotrávil. Naopak z toho vznikla má záliba a na moje jediné džíny, které mám snad od dvanácti, se jen pochmurně práší.

„Majdalénko, neusnula jsi zase? Snídani máš na stole, vystydne ti čaj!“

„Nespím. Už jdu!“ volám zpátky na babičku a vyplašeně přejedu skříň pohledem. „En-ten-tý-ky-dva-špa-ale kašlu na to.“ Hrábnu po černé sukni a bílém triku s potiskem malé pandy uprostřed hrudi a rychle se oblékám. Pak otvírám dveře pokoje, čímž se hned ocitám v naší malé kuchyňce.

Mít pokoj takhle blízko ledničky je s mou velkou zálibou k jídlu někdy až moc nebezpečné. Babička má postel za stěnou s políčkami v obývacím pokoji, takže většinou neměla moc šancí mě nacytat při noční svačince. Když ona peče tak strašně moc dobré buchtty...

„Jé, koláčky!“ vyjeknu nadšeně při pohledu na připravenou snídani, ke které si okamžitě sedám.

„A čerstvé. Nemohla jsem dneska moc spát a zbylo mi něco málo ze včerejšího pečení, tak jsem si řekla, že nám udělám dobrou snídani.“

„Divím se, že mě nevzbudila ta vůně. Asi jsem spala jako dřevo. Tyjo, babi, jsou fakt výborné,“ culím se na ni spokojeně s plnými tvářemi.

„To jsem ráda. Je jich dost, tak si můžeš vzít i na svačinu do školy.“ Pokládá přede mě dvě naplněné misky. „Jednu dej Piškotovi, jinak by ti to určitě snědl. Ale hlavně ať vrátí tu misku,“ hrozí ukazováčkem a já se smíchem přikyvuju.

„Vyřídím. Určitě bude mít radost.“

Do školy se pro jednu dostávám celkem včas, tak aspoň budu moct najít Ondru ještě před vyučováním a předat mu svačinu od babičky. Dřív se ale potkávám s Kristýnkou v šatně. Bere mě za ramena, zrovna když se přezouvám a pevně, až téměř vyděšeně se mi zadívá do očí.

„Můžu se k vám nastěhovat?“

Nechápavě zamrám. „Cože?“

„Taťka mi dneska řekl něco, co jsem asi nikdy nechtěla vědět. A teď se bojím jít domů. Natož tam někdy být sama!“

„Počkej, proč? Co ti řekl?“

„Že prý je u nás doma duch!“

„Cože?!“ vyjeknu stejně vyděšeně. Víím, že jiní by se tomu spíš vysmáli, a popravdě jim docela závidím, protože jak já, tak Kristýnka máme z duchů a podobných nadpřirozených děsivých výjevů hrůzu. „Jak na to přišel?“

Vycházíme z šatny směrem do třídy a Kristýnka začíná vyprávět. A jako vždy u svého vyprávění záživně gestikuluje rukama, což doprovází i četnými grimasami. „Prý že o tom ví už dlouho, že si s ním i zkoušel povídat a ten duch mu vždycky odpovídal zablikáním žárovky. A že ho prý i viděl!“ Teď na mě za chůze valí oči a pak si přikládá obě dlaně k čelu, jako by zažívala největší životní krizi. „A já na něj dneska

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy *Tátova křídla*.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.